

MŮJ ROK S COVIDEM

Žákům 8. ročníků jsme položili tyto otázky:

- 1) Jak jsem prožil(a) rok s Covidem?
- 2) Co mně současná situace dala?
- 3) Co mně současná situace vzala?
- 4) Z čeho jsem měl(a) největší obavy?
- 5) Jak se změnilo moje životní postoje, žebříček hodnot?
- 6) V čem se můj život změnil nejvíc.

Ve svých odpovědích nebyli žáci ničím limitováni.

Zajímavé odpovědi:

- Současná doba mi vzala milované tenisky (jsou ve školní skřínce).
- Dala jmi nového rodinného mazlíčka (pejsek Vilík)
- Obohatila jsem si slovník o nová slova, která jsem ještě před rokem vůbec neznala. (pandemie, PCR test, lock down, korona – covid19, distanční – celkem asi 10 nových slov)
- Chybí mi atmosféra školních přestávek a školní akce.
- Už se vůbec nedá dívat na TV, všude samý covid, dá se koukat jedině na pohádky. Třeba na šmouly, ale já nemám ráda ŠMOULY... !
- Uvědomil jsem si, že opravdu na 1. místě je zdraví!!!
- Více si vážím práce zdravotníků, hasičů, policistů, ale i **učitelů**.
- Zlenivěla jsem.
- Tato doba mi vzala 7. a 8. třídu.
- Některá rozhodnutí naší vlády mi přijdou směšná. (např. kauza otevření psích salónů :-D)
- Tato doba mi vzala přátele a přenesla je do on-line světa.
- Poslední rok jsem neprožila – pouze jsem ho PŘEŽILA.
- Naučila jsem se vařit.
- Budu si více vážit toho, co dříve bylo běžné.
- Raději si večer čtu knihu, než abych večer koukala do PC nebo mobilu.

- Chození do školy není trest, ale za odměnu.
- Vážím si svobody, kterou jsem měla dřív. (nemůžu ani k babičce přes okres)
- Pociťuji strach z toho co bude.
- Je nás doma moc a taťka s mamkou už to nezvládají.
- Před rokem bych nikdy neřekla, že se budu těšit do školy.
- V čem se změnil můj život úplně nejvíc? ÚPLNĚ VE VŠEM!!!

Závěr:

Podle očekávání z odpovědí žáků vyplynulo, že jim nejvíce chybí sociální kontakty. Nevídají se s kamarády, nemají kroužky, hodiny v ZUŠ, nechodí do skauta, na fotbal ..., ale nevidí ani své příbuzné, kteří bydlí dále. Často se objevovala odpověď, že jeden den je jako druhý, což je velmi frustrující.

Svět se pro ně trošku vrátil do normálu během prázdnin, které si po loňském jaře užili více než dříve. Uvědomili si, že to co jim přišlo samozřejmé, tak vlastně vůbec být nemusí.

Všichni do jednoho přiznali, že jim chybí škola. Před rokem měli radost, že čtrnáct dní zůstanou doma. Takové prázdniny navíc, ale potom přišla záplava úkolů. Ze dne na den byli vrženi do úplně nové situace, kterou nečekali. S nástupem učeben se způsob učení zlepšil a dostal svůj řád. Čím je on-line hodin více, je pochopení látky snadnější. I přes to se objevuje obava, že látku nezvládnou dostatečně a bude jim v budoucnu chybět, ale zároveň se naučili samostatnosti při učení. Velkou nevýhodou je, že většina dětí přiznává bolesti očí a hlavy z dlouhé práce u PC.

Samostatnou kapitolou je strach ze smrti. Ač jsme se na to neptali přímo, všichni tuto obavu zmiňují. Většinou to není obava o sebe sama. Uvědomují si, že virus děti tolik neohrožuje, i když přiznávají, že jsou i na sebe více opatrní. Mají strach o své blízké, především prarodiče a někteří už bohužel někoho i ztratili.